

NEW ADULT

JENNI FLETCHER

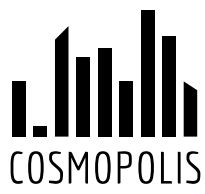
Na plný plyn

*Dojedou do cílové
rovinky společně?*

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

JENNI FLETCHER

*Na plný
plyn*

JENNI FLETCHER

Na plný plyn

Přeložila Kateřina Cinková

Copyright © Jenni Fletcher, 2024

First published as *Lights Out* in 2024 by Penguin Books,
an imprint of Penguin Random House Children's.

Penguin Random House Children's is part of the Penguin Random House
group of companies.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Kateřina Cinková, 2025

ISBN 978-80-271-5531-6

PROLOG

MISTROVSTVÍ VELKÉ BRITÁNIE VE SJEZDU HORSKÝCH KOL MLÁDEŽE, SKOTSKO

VYHRAJU. Doslova to cítím v kostech. Nikdy jsem si nebyla tak jistá svým tělem nebo svojí kontrolou nad kolem. Dokonce i v těchto podmínkách, v kombinaci skotského mrhlení a devíti párů pneumatik brázdících dráhu, instinktivně vím, kam moje kola dopadnou pokaždé, když se vrhnu do dropu nebo klopénky. Takhle dokonalý sjezd jsem ještě nezajela. Všude stříká bahno a já se pod svojí integrální helmou usmívám, protože *vím*, že vyhraju.

Vyhnu se kořenům stromů, přeskočím skalku, naklopím kolo v devádesátistupňovém úhlu a pak už jsem venku za borovicemi a upaluju k cílové čáře. Vidím časomíru nad ní: 3 minuty a 4,7 sekundy, jsem skoro o 2 sekundy rychlejší než při mém posledním závodu.

Ber to postupně, jeden závod po druhém, napomíná mě v duchu tátův hlas, ale moje srdce stejně bije zuřivě, protože už cítím vítězství, jako praskací lízátko na jazyku. Už jen jeden dropík, hladký dojezd do finišu a budu mistryní Velké Británie ve sjezdu horských kol mládeže. Je to tu, okamžik, na který jsem

trénovala devět let od chvíle, kdy jsem v sedmi letech vjela na svůj první pumptrack.

Skloním hlavu, přenesu váhu dozadu, roztáhnou lokty do šířky a zvolím si trajektorii svého posledního dropu. Je to jen jednoduchá, metr osmdesát dlouhá dřevěná plošina postavená pro efekt, nikoli pro dovednosti, způsob, jak se uvolnit a ohromit davu shromážděné dole u zábradlí. Tam bude z plných plic vyřvávat táta, připravený říct mi, že na mě nikdy nebyl pyšnější. Tohle bude i jeho vítězství, první dobrá věc po třech letech.

Narazím na kraj skokáнку a moje přední kolo se smýkne do strany.

Je to tak nečekané, že můj mozek v první chvíli nedokáže zpracovat, co se děje. Snažím se to vyrovnat, ale moje kolo se převrhne, ztratím kontrolu nad řídítky a moje tělo přes ně přeletí, jako by mě vystřelili z katapultu.

A je to v hajzlu, pomyslím si, když se svět vychýlí z osy a já ramenem napřed dopadnu na zem. Je to udusaná hlína a navzdory mým chráničům je tvrdá jako beton.

Někde někdo zavřeští, ale připadá mi to jako z velké dálky. Mami? Ta myšlenka je utěšující, dokud mi nedojde, že je to současně nesmysl.

Pokusím se posadit, protože to bych měla udělat, nebo ne? Vrátit se co nejrychleji zpátky do sedla. Ale končetiny mám strnulé a mým směrem utíká muž v neonové vestě, mává rukama a křičí, ať se nehýbu. Zamžourám na něj, protože se mi nelíbí, když na mě někdo křičí, obzvlášť když se mi právě zhroutily všechny moje sny, ale ta námaha je tak vyčerpávající, že musím zavřít oči.

Pak už jen vím, že se nade mnou sklání žena s velkou červenou taškou. Kolem krku mi omotá límec a řekne mi, že všechno

bude v pořádku, což jí upřímně moc nevěřím, ale co já můžu vědět?

Myslela jsem si, že vyhraju. Byla jsem si tím naprosto jistá.
Teď jsem jen další DNF.

Tři měsíce po začátku sezony formule 1 se zdá, že týmový šéf Mark Haddon ztrácí trpělivost se svou hvězdou Giovannim Bauerem, jednadvacetilou senzací F2. Syn trojnásobného mistra světa Helmuta Bauera a držitelky Zlaté palmy, herečky Moreny Manciniové, sice ve většině závodů končí na bodovaných místech, jeho divoké chování mimo startovní rošt však vyvolává nejdeden nesouhlas, minimálně u týmových sponzorů. Vzhledem k tomu, že na něj jeho devětatřicetiletý týmový kolega Luc Farron má bodový náskok, spousta odborníků se domnívá, že je jen otázkou času, než si bude muset rošťák Gio hledat nové místo.

Stane se z něj omyl za deset milionů liber, nebo ještě může nejmladší pilot F1 dokázat, že na to má?

Novinky z monopostu, 7. června

O TŘI A PŮL ROKU POZDĚJI

Manažerka cateringu štěká příkazy po nastoupeném personálu a její jehlové podpatky přitom zlomyslně klapají pro mramorové podlaze.

„*Nemluve* na hosty, pokud vám nepoloží otázku. *Necivte* na celebrity. Když je potřeba, buďte k dispozici, jinak buďte neviditelní. Je to jasné?“

„Ano, Khloe,“ zamumláme všichni unisono.

Je nás dvanáct, šest roznáší nápoje, šest nabízí kanapky. Nikdy dřív jsem servírku nedělala, ale jedna ze zaměstnankyň onemocněla a moje spolubydlící Ava mě dohodila své šéfové. Na podobných nóbl akcích obsluhuje na částečný úvazek, aby si přivydělala na studium. Správně bychom měly oslavovat konec zkouškového ve druháku – můj obor je sportovní psychologie a Avin mediální studia –, ale souhlasila jsem, že s ní místo toho půjdu dneska do práce, protože jsem dobrá kamarádka a jsou za to slušné peníze. A ty já zoufale potřebuju. Ava měla navíc k tomu, aby vzala zrovna dnešní směnu, postranní motiv, a já jsem zase zvědavá, jak si žije to jedno procento nejbohatších.

„Dobře.“ Khloe po nás střelí posledním opovržlivým pohledem. *Vím*, že to není jen moje představivost, jak na mě přimhouří oči. „A teď nástup a neposerte to.“

„Je vždycky taková?“ pošpetám Avě, když si jdeme pro tácy.

„Ano.“ Ava si přehodí svůj dlouhý skořicový cop přes rameno. „Taky chci být jednou takhle děsivá.“

„To už jsi. Pamatuješ, jak jsem ti minulý týden snědla kelímek Häagen-Dazs? Od té doby se zmrzliny neodvažuju ani dotknout.“

„Lhářko. Včera jsi spořádala dva magnumy.“

„Ale jen ty *mini*.“ Zvednu táč s drobounkými rybími závitky a miniaturními humřími burgery a taky pohodím vlasy, což se ukáže jako chyba, jelikož díky tomu několik kudrlin využije šance a uvolní se mi z neupraveného drdolu na temeni hlavy. „A byly k léčebným účelům. Nemůžu uvěřit, že to využíváš proti mně.“

„Máš pravdu. To ode mě bylo vážně nefér. Mělas toho na talíři hodně. Zmínila jsem v poslední době, jaký je Harrison parchant?“

„Ne, ale děkuju.“

Povzbudivě na mě mrkne a pak spustí: „Nezapomeň, že chci dneska večer mluvit s Letitií Haddonovou. Je jednou z nejlepších aerodynamiček ve formuli 1, takže vyjednat s ní rozhovor pro *Novinky z monopolu* by bylo naprosto boží – ženám ve formuli 1 se pořád nedostává tolik pozornosti, kolik si zaslouží. Je vdaná za Marka Haddona, šéfa týmu Fraser, a tenhle večírek je na oslavu jejich výročí svatby, takže snad bude vhodná chvíle se jí zeptat.“

„A ode mě potřebuješ, abych mezitím zabavila tvoji děsivou šéfkou – já vím.“ Rozpustile ji šťouchnu loktem. „Jen se snaž

kolem všech těch jejich úchvatných přátel od formulí krotit. Víím, že jsi superfanda.“

„Já se vždycky krotím.“ Zatváří se dotčeně. „Jen počkej na můj signál, jasné?“

Navenek sebejistě přikývnu, avšak hluboko uvnitř se mě drží pochybnosti. Když mi to Ava prve popisovala, znělo to jako rozumný plán, jenže poté, co jsem Khloe potkala, jsem nabyla dojmu, že pokusit se ji rozptýlit se snáz řekne, než udělá. Naštěstí jsem víc než přízřusobivá.

„Na plac!“ sykne manažerka znenadání a vecpe mezi nás hlavu jako kobra na vysokých podpatcích. Nemám nejmenší tušení, jak se dostala tak blízko, aniž by se ozvalo jediné klapnutí, ale jsem prapodivně ohromená. „Neplatím vás, abyste tady postávaly.“

Zamumláme omluvu a spěcháme z kuchyně do té nejluxusnější místnosti v nejluxusnějším domě, jaký jsem kdy viděla. Je zařízena v oslnivě bílé barvě a plná nádherných lidí, mužů v drahých oblecích, žen v na látku velmi skoupých šatech od módních návrhářů a třpytivých špercích. Všichni jsou tak vysportovaní, opálení a zářiví, že mám pocit, jako bych vkročila do luxusního časopisu, takového, který je poprášený třpytkami pro extra pozlátko. Hned si všimnu několika slavných lidí: pár zpěváků, známého kuchaře a účastnice reality show *Love Island*, ale odvrátím od nich pohled pro případ, že by mě Khloe pozorovala.

Všichni ti krásní lidé mě přivádějí do rozpaků ohledně mého vlastního vzhledu, což je opruz. Obvykle nemívám problémy se sebevědomím, ale právě teď si připadám jako husa uprostřed hejna labutí. Měřím metr šedesát sedm a od třinácti mám více méně stejnou postavu. V podstatě jsem už vzdala čekání na to, že mi kdy narostou boky nebo prsa. Mám hranatý obličej,

nevýrazné hnědé vlasy – s očima je to stejné – a nejdražší kus oblečení, který vlastním, jsou olivově zelené martensky Mary Jane.

„Kanátku?“ mumlám sotva slyšitelně, zatímco za doprovodu jemných tónů piana v pozadí proplovám od jedné skupinky úchvatně vypadajících hostů ke druhé. Většina z nich si mě nevšímá, což je úleva, ale zároveň mě to tak trochu sráží na duchu.

Po půl hodině jsou všechny moje kanátky pryč a já si můžu zalézt do kuchyně a dát si pauzu – jenže Khloe má jiný nápad. Prázdný táč mi okamžitě vytrhne z ruky a podá mi další, tentokrát s několika řadami miniaturních zákusků. Což je asi ta nejzákeřnější věc, jakou můžete člověku čerstvě po rozchodu udělat. Podle té sekýrny jsou tam dortíky s pěnou z hořké čokolády a višněmi, makronky s kávou a whisky a mandarinkové tartaletky zdobené jedlými květy. Nemám hlad, protože Ava nás preventivně nacpala hromadou toustů, přesto si olíznu rty.

„Ani o tom neuvažuj,“ zavrčí Khloe, když ji mímám ve dveřích. Hodí po mně tak kyselým pohledem, až mě napadne, jestli kvůli tomu všechny ty dezerty nedostaly citronový ocas.

Znovu obejdu místnost a po očku sleduju Avu. Postává v rohu poblíž okouzujícího blondátoho páru, což jsou zřejmě hostitelé dnešní akce, ale jelikož na mě nekmitá obočím ani nijak významně netrhá hlavou, jdu si dál po svých.

„Jídla už stačilo.“ Při mé další zastávce v kuchyni Khloe ukáže na táč s flétnami šampaňského. „Roznes to do dalších místností. Lidé se začínají rozcházet.“

„Jsi si jistá?“ Zaplaví mě panika. Sklenky vypadají drazé a já jsem si docela jistá, že obsahují Dom Perignon. „Zákusky jdou na dračku.“

Svým výrazem mi dává jasně najevo, že za názory mě neplatí, a tak udělám, co mi přikázala, a vydám se dlouhou dlážděnou chodbou s nízko posazenými závěsnými svítidly ozařujícími vkusné černobílé fotografie osob držících trofeje, která vypadá jako by se sem zatoulala z nějaké galerie. Na jejím druhém konci je klenutý průchod vedoucí do dalšího přijímacího salonu, jenž je skoro stejně velký jako ten první, ale má tlumenější osvětlení, kolem jsou ve zvláštních úhlech rozestavěné bílé pohovky a bosá žena s platinovými vlasy tu procítěně hraje na kytaru.

Udělám kolečko, dvě plné skleničky vyměním za tři prázdné a pokračuju na sousedící zimní zahradu. Krom dvojice na lenošce za palmou, která vysílá silnou *nerušit* auru, je opuštěná, proto projdu dalšími dveřmi na terasu. Je tam velký bazén ve tvaru ledviny s podvodním osvětlením, tudíž září ve tmě jako nějaká kouzelná jeskyně. Ten výjev je natolik působivý, tak konejšivý, že neodolám a na pár chvil jen zírám.

Takhle klidná jsem se necítila už celé měsíce. Ne od tátova únorového telefonátu, kdy mi řekl o své srdeční příhodě, záchvatu anginy pectoris, kvůli kterému si o něj prý nemám dělat starosti, i když po něm skončil v nemocnici a do konce života bude brát léky...

Potřesu hlavou, a abych se opět uklidnila, soustředím svoji pozornost zpátky na nejbližší okolí. Přála bych si tady zůstat celý večer, ale jelikož Khloe už nejspíš vycítila, že se ulevjám, neochotně se přiměřu, abych se vrátila dovnitř.

V tu chvíli na mě někdo zavolá.

Je to tak překvapivé, že se na místě otočím, levým kotníkem si nechťeně zavadím o pravou nohu a ztratím rovnováhu. Divoce se vykroučím a na vteřinu mám dojem, že jsem opět našla

ztracené těžišť, ale nato se převrátím dopředu a veškerý obsah mého tácu se rozlétne. Aby toho nebylo málo, vyletí mi z ruky i tác samotný.

Všechno se to odehraje jako ve zpomaleném záběru: flétny šampaňského obloukem letí vzduchem a v kakofonii tříštícího se skla dopadají na zem, přičemž celé to jako úder činelo na konci skladby završí třísknutí podnosu.

„Doprdele!“ vykřiknu, než si uvědomím, že nejsem sama. „Omlouvám se.“

„To nemusíš. Byla to moje chyba,“ odpoví mi hlas ze stínů na druhé straně bazénu, mužský, s mírným přízvukem.

Podívám se na svůj kotník – skutečného viníka –, a pak se ohlédnou přes rameno a přemýšlím, za jak dlouho se zjeví Khloe a vyrazí mě. Vzhledem k randálu, který jsem právě udělala, jí dávám nanejvýš půl minuty.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se mě můj neviditelný společník. „Nepořezala ses?“

„Nevypadá to.“ Ztuhnu a uvažuji, jestli se mi ten klapot rychle se přibližujících podpatků jen nezdá.

Nezdá. Naráz přede mnou stojí Khloe zsinalá vzteky.

„Byla to nehoda, uklidím to,“ vysvětluju překotně. Nesnáším scény, ale v tomhle případě se jí nejde vyhnout. Hlavně bych chtěla, abychom neměly publikum – ne, že by o muži ve stínu někdo další věděl.

„Nemůžeš to jen tak zamést!“ Její oči jsou jako lasery a září tak jasně, až mi v podstatě propalují zorničky. „Je to *sklo*. Budou muset vypustit bazén.“

„Cože?“ Cítím se naprosto trapně. „*Moc* mě to mrzí.“

„Dost.“ Zarazí mě zvednutou dlaní. „Seber si věci a vypadni. A výplatu za dnešek nečekej.“

„Zaplatím za škody,“ promluví muž znovu a donutí Khloe vydat vysoké a pro mě nesmírně uspokojivé vyjeknutí. Přemýšlím, že jí povím, že přesně takhle se udála i moje nehoda, ale nerada bych, aby mě vykuchala.

Místo toho sleduju její pohled, když se muž vynoří ze stínů a podél bazénu dojde k nám. Vypadá ještě úchvatněji a víc nóbl než všichni ti ostatní úchvatní nóbl lidé. Je štíhlý, ale má široká ramena, světle hnědé kudrnaté vlasy a tak ostré lícni kosti, že bych se o ně pořezala, pokud bych se dostala moc blízko. I když by to mohlo stát za to. Někteří by za takové kontury zaplatili majlant.

Není zrovna vysoký, ale pohybuje se s kočičí ladností a sebevědomí a charisma z něj doslova vyzařují. Na pár sekund zvládnám jen omráčeně zírat. Kdybych pořád držela podnos, reálně by mi hrozilo, že ho upustím znovu. Je skoro až absurdní, jak je pohledný. Možná tohle opravdu je nějaká kouzelná jeskyně.

„Omlouvám se. Nevšimla jsem si vás.“ Khloein výraz se změnil v nejistý.

„Napadlo mě.“ Zastaví se před námi ve své naškrobené bílé košili a černém obleku ve slim fit střihu a je mi matně povědomý. Herec? Kdybych měla hádat, řekla bych, že hraje upíra v nějakém gotickém dramatu, sexy, rozporuplného člena nemrtvé společnosti, který tráví věčnost dumáním nad spřízněnými dušemi.

„Vyřešíme to uvnitř.“ Khloeiny podpatky klapají pozpátku. „Omluvte nás, prosím.“

Zvedne ruku, stejně jako to udělala ona, čímž ji zastaví. „Vlastně, pokud slečna...?“ Otočí se na mě a zpřímá se mi zadívá do očí. Ty jeho jsou modré, ve stejném odstínu tyrkysové jako bazén. Pronikavé, přesto plné záhadných temných stínů. Určitě je to upír, jelikož si připadám naprosto uchvácená.

„Evansová?“ Nevím, proč mu odpovídám otázkou, ale neumím si pomoci.

„Pokud slečna Evansová už dnes večer nepracuje, uvítal bych, aby zde zůstala jako můj host.“ Nadzvedne v úsměvu jeden koutek úst. „Tedy pokud byste chtěla, slečno Evansová.“

„Ehm... ano?“ Zřejmě pořád odpovídám v otázkách.

„A rádi bychom další šampaňské,“ oznámí Khloe, aniž by uhnul pohledem ode mě. „Přineste lahev.“

Zvednu ruku k ústům, abych zakryla úšklebek. Khloe mezi tím vydá přidušený zvuk a vystřelí pryč.

„Děkuju.“ Sotva klapot utichne, rozesměju se. „Nemůžu uvěřit tomu, co jsi udělal!“

„Zasloužila si to.“ Zastrčí si ruce do kapes a pořád má na tváři ten stejný úsměv. „Takže, když jsi teď oficiální host, jaký je tvůj názor na večírek?“

„Mám dojem, že nesplňuju dresscode,“ poukážu na svůj pracovní outfit, sestávající z černých tříčtvrtáků a černé košile, jenže záhy mi dojde, že jsem ho tím vyzvala, aby si mě omrknul.

„Podle mě vypadáš dobře.“

„Díky,“ zamumlám a pod jeho pohledem se mi rozhoří tváře. „No, jsem vděčná za pomoc, ale asi bych měla jít.“

„Už?“ Jeho silné tmavé obočí se zamračí. „Nechceš, aby ti servírovala šampaňské?“

Otevřu pus, abych řekla, že *nevěřím v pomstu*, ale vzpomeanu si, že jsem přijela s Avou, a ta je i můj odvoz domů. Pokud teď odejdu, budu muset zbytek večera strávit v autě a čekat, až buď dokončí práci, anebo se taky nechá vyrazit. Jenom doufám, že můj nezamýšlený rozruch využila, aby si promluvila s Letitií Haddonovou, protože další jí už rozhodně neposkytnu.

„Jsi si jistý, že mě můžeš pozvat?“ ujišťuju se v pokušení, protože Dom Perignon jsem s upírem ještě nikdy nepila.

„Pozvánka říkala s doprovodem.“

„A ty sis s sebou žádný doprovod nevzal?“ Nakouknu mu přes rameno a zčásti očekávám, že zpoza stínů za ním vypluje nějaká supermodelka.

„Ne.“ Rozhodí paže. „Jsem jenom tvůj.“

Zamrkám, neschopná na několik vteřin zareagovat, protože celá tahle situace je naprosto bizarní a nečekaná, a představa, že je skutečně jenom můj, mi zrychlí tep. Nechápu, proč je tady venku sám nebo proč mě pozval, ať se k němu připojím. Nejspíš jen cítí vinu za to, že mě kvůli němu vyhodili, ale nakonec – co na tom záleží? Proč bych si nemohla dát trochu šampaňského?

„Dobře.“ Posadím se na jedno z lehátek vedle bazénu a natáhnu si nohy. „Díky.“

„Nemáš zač.“ Zabere si lehátko vedle mě. To už se vrátí Khloe s lahví a dvěma flétnami. „Můžete je položit tamhle,“ vyzve ji a ukáže na stůl po své druhé straně, a jakmile Khloe odejde, odšpuntuje lahev, naplní sklenici a podá mi ji.

„Na zdraví,“ řeknu, načež si všimnu, že jeho ruka zůstala prázdná. „Ty si nedáš?“

„Ne, dávám si od alkoholu pauzu.“

„Proč sis potom říkal o celou lahev?“ zeptám se zmateně. „Sama ji nevypiju.“

„Můžeš to zkusit.“ Uličnický zakřený. „Chtěl jsem ji naštvat.“

Jeho úsměv mě udeří rovnou do žaludku a já ztěžka polknou plnou pusou bublinek. Třepotání motýlů v břiše už jsem dřív zažila, ale tihle mají sílu jako hejno netopýrů. Naštěstí mě napadne další otázka, což mě rozptýlí. „Ale pokud jsi nechtěl pít, proč jsi na mě předtím zavolał?“

„No...“ Opře se o lehátko. Leží dost blízko na to, abych zachytila vůni parfumářského pižma a něčeho drahého. „Chtěl jsem vědět, na co myslíš. Vypadalas, jako bys snila s otevřenýma očima. Bylo to... fascinující.“

Zajíknu se, jak motýlci mávají křídly o něco silněji. Ještě nikdy mě nikdo nenazval fascinující. Cítím se mezi všemi těmi nádhernými lidmi pozoruhodná.

„A nudil jsem se,“ dodá.

„Aha.“ A motýli padnou mrtví k zemi a můj žaludek se zkroutí do uzlu zklamání. „Proč jsi nešel dovnitř, pokud sis chtěl s někým popovídat?“

„Protože mě sem poslali, abych se uklidnil.“ Tázavě se na něj zadívám a on pokrčí rameny. „Měl jsem drobnou neshodu s jiným hostem. Vykázali by mě nadobro, kdybych se vrátil příliš brzy, a takovou radost tomu krétenovi Farronovi fakt neudělám.“

Překvapená náhlým jedem v jeho hlase si položím ruku na hrdlo. Jméno Farron mi zní povědomě, ale nedovedu ho zařadit. „Když říkáš neshoda, myslíš tím skutečnou rvačku?“

Jeho úsměv je tentokrát spíše úskebek. „Polštářová bitka to zrovna nebyla.“

„To má být drobná neshoda?“ vytřeštím oči. „Nezranil se někdo?“

Znovu pokrčí rameny a z jednoho si smete imaginární smítko. „Mám šmouhu na obleku.“

„Ou... kej.“ Zamračím se a znovu si usrknu šampaňského. Přijde mi docela neslušné porvat se na něčí oslavě výročí. Možná je za tím víc, ale vzhledem k tomu, že je tady venku, asi v tom nebude úplně nevinně. Z jeho hlasu dokonce ani nezaznívá lítost. Naopak – ze sexy upíra se právě přeměnil v nevyzrálého blbečka. Najednou už tak uchvácená nejsem.

„Odkud se znáte s hostitelem?“ změním téma.

Tentokrát je to on, kdo se zatváří překvapeně. „Mark Haddon je můj šéf.“

„No nekecej!“ Nadzvednu obočí, protože tohle zní mnohem slibněji. „Moje kamarádka tvrdí, že řídí jeden z týmů formule 1. Ty jsi taky závodník?“

„Něco na ten způsob.“ Odpoví pomalu s trochu zmateným výrazem. „Ty nejsi fanynka F1?“

„Ani ne,“ přiznám. „Chci říct, nějaké závody jsem viděla, ale upřímně jsem nikdy úplně nepochopila, proč se cokoli s motorem považuje za sport. Bez urážky.“

„V pořádku. Je to běžný omyl. Jaké sporty se ti teda líbí?“

Horská cyklistika. Závody ve sjezdu. Mám ta slova na jazyku, ale nedokážu je protlačit přes pusu. „Těžko říct. Atletika, tenis, plavání.“ Naráz mě osvítlí myšlenka. „Jak dobře znáš manželku svého šéfa?“

Rozesměje se tak silně, až mi zrudnou tváře.

„Promiň!“ Přitisknu si skleničku k líci, abych ji zchladila. „To vyznělo špatně. Ptám se proto, že moje kamarádka má podcast o F1 a strašně ráda by udělala rozhovor s Letitií Haddonovou. To je vlastně i důvod, proč tady dneska večer pracuju. Měla jsem jí pomoci dostat se dost blízko na to, aby se jí zeptala. Je do slova Letitiina superfanynka.“ Ohlédnu se přes rameno na dům a přeju si, abych Avě mohla napsat a dát jí vědět, kde jsem, ale nedovolili nám vzít si telefon pro případ, že bychom si fotili celebrity a chtěli ty snímky prodat.

„Letitii znám poměrně dobře,“ odvětlí můj společník a založí si ruce za hlavou. „Jak se ten kamarádčin podcast jmenuje?“

„*Novinky z monopostu.*“

„Uvidím, co se dá dělat.“

„To by bylo super!“ Zazubím se na něj. Najednou mi všechny ty rozbité sklenice připadají užitečné, dokonce geniální.

„Pod jednou podmínkou.“

Tvář mi podezřívavě ztuhne. „Jakou?“

„Nic strašného. Jen mi prozrad', co si tvá kamarádka zatím o sezoně myslí.“

„Ou...“ Zaváhám, ale povědět mu to asi ničemu neublíží. „Tak dobře, ale varuju tě, nemám moc hlavu na jména. Takže, myslí si, že šampionát je o třech jezdcích. Zprvu se jí zamlouval nějaký nový závodník, ale teď si myslí, že svoji šanci zahodil. Poslední dobou se hodně objevuje v bulváru, paří a pije a chová se jako totální děvkař...“ Okamžitě zmlknu, když si všimnu pozvednutého tmavého obočí svého spoléčníka, jako by čekal, až si spojím jednotlivé body dohromady.

O formuli 1 toho moc nevím, ale když se na ni Ava dívala, znamenala jsem pár útržků. Ve strašlivém, ponižujícím okamžiku prozření si uvědomím, proč mi připadal tak povědomý. Není herec, je to závodník. *Ten* závodník. *Ten* děvkař.

Do hajzlu.

„Mohl jsi mi říct, kdo jsi.“ Vyčítavě na něj přimhouřím oči.

„Ještě pár minut nazpět jsem předpokládal, že to víš. Pak mě zajímalo, co si o mně myslí tvoje podcastová kamarádka, a teď to vím.“ Po tváři se mu roztáhne namyšlený úšklebek, jako by byl potěšený sám sebou za to, jak měl přelstil. Navzdory tomu, jak jsem ho právě nazvala. „Jsem Giovanni Bauer.“ Mrkne. „Můžeš mi říkat Gio.“

Kopnu do sebe zbytek šampaňského a přehoupnu nohy přes okraj lehátka. Vzato zpětně, dává vzhledem k dnešní akci mnohem větší smysl, že je automobilový závodník než televizní hvězdička. Utrhla jsem si takovou ostudu, že nejspíš nemá význam

se omlouvat, a on beztak nevypadá jako typ chlapa, jehož ego se snadno urazí. „Půjdu počkat ven.“

„To nemusíš.“ Zkopíruje mé pohyby, tudíž se naše kolena téměř dotýkají. „Tvoje kamarádka má pravdu. Poslední dobou jsem novinovým titulkům vévodil z naprosto špatných důvodů, ale můžeš jí říct, že to už je za mnou. Plánuju stát se nejmladším mistrem světa formule 1 v historii.“

„To zní ctižádostivě,“ poznamenám a pozvednu bradu. Odmítám říct cokoli pozitivnějšího, jelikož jsem na něj pořád našťavaná.

„Jsem ctižádostivý. A jsem taky nejlepší jezdec na letošním startovním roštu.“ Nakloní hlavu do strany. Stále se do mě vpíjí pohledem, jako by mě chtěl znovu okouzlit. „Proč se příští víkend nepřijdeš podívat na závod, abych ti to dokázal? Koná se v Montréalu.“

„V Kanadě? Zní to jako spousta legrace, ale svůj soukromý tryskáč jsem zrovna prodala.“ Postavím se a přeruším náš oční kontakt dřív, než se jím nechám zlákat. Je to neskutečná nabídka, ale nemůže ji myslet vážně. A taky nepoletím přes půl světa s chlápkem, kterého jsem sotva poznala, bez ohledu na to, jak moc je atraktivní. Obzvlášť ne s takhle arogantním. „Už musím, potřebuju najít kamarádku. Hodně štěstí s vítězstvím šampionátu.“

„Jasně. Díky.“ Znovu se natáhne na lehátku. „Hádám, že než půjdete, své jméno mi asi nesdělíte, slečno Evansová.“

„Ne, že by sis to zasloužil,“ podám mu sklenici, jako by v tomto scénáři byl on obsluha a já milionářka, „ale jsem Maisie.“

„Maisie Evansová...“ zopakuje, jako by si to chtěl zapamatovat.

Otočím se a vydám se zpátky do domu. Cítím se trochu drsňácky, ale vzápětí naprosto směšně.

Jako by se ještě kdy obtěžoval vyslovit moje jméno.

Ačkoli šéf Fraseru oslavil tento víkend pětadvacáté výročí svatby, zdá se, že štěstí Marku Haddonovi zrovna dvakrát nepřeje. Vzhledem ke zprávám o fyzické potyčce mezi dvěma jeho jezdci se zasvěcené zdroje domnívají, že brzy bude stát před těžkou – a drahou – volbou. Komu dá přednost: spolehlivému veteránovi Lucovi Farronovi, nejlepšímu jezdci, který nikdy nevyhrál šampionát, nebo talentovanému, avšak lehkomyslnému nováčkovi Giovannimu Bauerovi? Zatím si nikdo nevsadil, ale my se nemůžeme dočkat, až se to dozvíme!

Novinky z monopostu, 8. června

Jsem na fakultě brzy, jelikož mám pohovor s mou oblíbenou vyučující, studijní poradkyní a módní ikonou dr. Bethany Meyerovou. Hledá někoho, kdo jí přes léto pomůže s rešerší pro její novou knihu o úspěchu a sportovní psychologii – takový projekt by v mém životopise vypadal úžasně. Popravdě mě udivuje, že jsem se v jejím výběrovém řízení dostala až sem, protože obdobnou práci obvykle získávají magisterští studenti, ale já jsem připravená do toho dát všechno, co v sobě mám. Akademická půda je mnohem nemilosrdnější a chladnokrevnější, než jsem předpokládala, a pokud se chci příští rok dostat na nějaký solidní magisterský obor, budu potřebovat nějakou výhodu.

Ve lněných námořnicky modrých šatech ze Zary a blejzru si připadám trochu moc nastrojeně, ale jelikož své druhé elegantní oblečení jsem na sobě měla včera večer, tohle byla jediná možnost. Doufám, že taky vyjadřují, jak jsem zodpovědná a profesionální, a ne někdo, kdo před ani ne dvanácti hodinami dostal padáka.

„Dále,“ zavolá dr. Meyerová, když zaklepu na dveře její kanceláře, a pokyne mi, když nakouknu dovnitř. „Maisie, přesně na čas. Dáte si kávu? Konvice se zrovna dovařila.“

„Ne, děkuju,“ odmítnu, protože už teď jsem roztěkaný uzlíček překofeinovaných nervů kvůli dvojitému espressu, které mi před odchodem uvařila Ava. Nechtěla jsem ho, ale přijmout jej mi připadalo jako něco, co by nejlepší kamarádka udělala, obzvláště po tom včerejším fiasku. Ava nikdy nedostala šanci si s Letitií Hadonovou promluvit, protože ji Khloe vyrazila asi pět minut po mně jenom proto, že mě doporučila. Byla tak zdrcená, že jsem jí o svém rozhovoru s Giem raději neřekla, ačkoli jsem si ho většínu cesty domů přehrávala v hlavě. Nechtěla jsem situaci zhoršovat přiznáním, že jsem valnou část večera strávila povalováním u bazénu s velmi sexy mužem, přestože arogantním.

„Omlouvám se, že vás sem táhnu v sobotu, ale hned zkraje příštího týdne odjízďím do Řecka a ráda bych měla všechno vyřízené,“ řekne dr. Meyerová, zatímco si ve french pressu připravuje kávu a pak si se svým obvyklým širokým úsměvem sedne ke stolu. Je jako chodící reklama na duševní zdraví, vždy veselá a neúnavně pozitivní. Taky je vyšvihnutá, disponuje velkou sbírkou doplňků – pro dnešek zvolila černé brýle od Jimma Fairlyho a pruhovaný šátek.

„Ráda jsem přišla,“ odpovím a snažím se vypadat optimisticke a vyrovnaně jako ona.

„Dobrá. Nuže...“ Jak se probírá svými poznámkami, její úsměv pohasne. „Maisie, domnívám se, že máme problém.“

„Máme? Moment, myslela jsem, že jde o pohovor na pozici řešeršisty.“

„Řešeršisty?“ Vzhledne přes obroučky svých brýlí. „Vy nejezdeté na léto domů?“

„Ne. Se spolubydlící jsme se rozhodly, že zůstaneme tady. Bydlím docela mimo civilizaci, pracovních příležitostí tam moc není.“ Ta první část je pravdivá. Ta druhá už méně, jelikož

v tátově cykloobchodě by se pro mě našla hromada práce. O tom ale odmítám být jen uvažovat.

„Chápu.“ Dr. Meyerová na mě upře nezvykle tvrdý pohled. „Obávám se, že to místo už je obsazené. Chci s vámi ale probrat vaši pracovní morálku.“

„Aha...“ Zavrtím se na židli a snažím se vybavit si, co přesně se v jejím e-mailu psalo. Když se nad tím zamyslím, tak ona pouze navrhla setkání a já *předpokládala*, že tím myslela pohovor. Ale ne... To uvědomění je dvojnásobně ponižující. Vím, že moje výsledky šly na jaře do háje, ale v poslední době jsem se to usilovně snažila dohnat.

„Vaše docházka byla poněkud nepravdělná a několik vašich známek bylo v tomto semestru nižších, než bych očekávala, což vaše celkové hodnocení snížilo mnohem více, než bychom si obě přály.“ Její vrásky se prohloubí. „Až dosud jste byla vynikající studentka, jedna z nejlepších. Nevyskytl se u vás třeba nějaký problém, o kterém nevím?“

Sevřu ruce v pěst a mám silné nutkání vyběhnout z kanceláře. Nechci o tom mluvit, ale... „Můj táta.“ Nějak se mi podaří ta slova protlačit skrz zaťaté zuby. „Měl... zdravotní problémy.“

„Ach. To mě mrzí.“

Spěšně přikývnu a zahledím se na své ruce. *Nejde o nic vážného*, opakuje mi táta, když si voláme. *Vůbec se o mě nemusíš bát*. Jen potřebuje pár změn v životním stylu a zobat pár prášků denně, to je vše. Snaží se tvářit statečně. Taky si přeju být statečná, ale nedokážu to. Ztráta mámy byla dost špatná, představa, že ztratím i jeho, je nesnesitelná. Když jsem ho přijela domů navštívit naposledy, byla jsem uzlíček nervů. Už jen blízkost tolika trailů a bikerů ve mně vyvolávala paniku – od té nehody se k ničemu takovému nedokážu přiblížit –, ale teď jsem navíc většinu

času strávila tím, že jsem ho pozorovala, jako by se měl každou chvíli zhroutit. Ba co hůř, všiml si toho. To je další důvod, proč nemůžu jet v létě domů: můj návrat by nadělal víc škody než užitku. Pro oba.

„Už je mu lépe,“ řeknu s přehnaným důrazem. „Je na dietě, vyhýbá se stresu a bere léky.“

„To ráda slyším.“ Obočí dr. Meyerové je pořád zachmuřené, ale její výraz zjihne. „Jako vaše studijní poradkyně bych ocenila, kdybyste mi to oznámila dříve. Mohla jsem vám zajistit odklad zkoušek. Nicméně, v tomto případě byste možná měla zvážit zopakování ročníku, pokud to univerzita povolí.“

„Ne!“ To slovo vykřiknu o pár decibelů hlasitěji, než jsem zamýšlela.

„Není se za co stydět, Maisie, obzvlášť pokud jste si procházela těžkým obdobím.“

„Pokud budu opakovat ročník, nedostanu stipendium. Doktorko Meyerová, o ničem z toho jsem vám neřekla, protože jsem se v posledních měsících usilovně pokoušela dohnat veškerou práci. A u zkoušek jsem se snažila *opravdu* hodně. Doufala jsem, že to vyváží můj výpadek.“

Nelžu. V podstatě jen jím, spím a učím se. Není divu, že Harrison prohlásil, že už se mnou není žádná sranda. Pracovala jsem tak tvrdě, až jsem sama sobě namluvila, že mám šanci uspět jako rešeršistka u dr. Meyerové. Výsledky testů budou zveřejněné až za měsíc, ale já vím – myslím si – *doufám* –, že jsem nepropadla. V hlavě mi to šrotuje, jak se snažím přijít na to, co by mi tak drasticky mohlo zhoršovat průměr. Jediné, co jsem uspěla, byla jedna z mých dřívějších ročníkových prací.

Ostře se nadechnu. „Je to kvůli mé ročníkové práci o výhodách sportovní psychologie?“

„Ano, to je největší zádrhel.“ Z hlasu dr. Meyerové zní upřímná lítost. „Vlastně se výrazně podílí na vašem celkovém hodnocení. Čímž jste aktuálně klasifikována, že jste neuspěla.“

Zahanbeně se ošiju. Není divu, že mluvím, jako by očekávala, že propadnu u všech zkoušek. Uvědomovala jsem si, že práce, kterou jsem odevzdala, nebyla úžasná, ale doufala jsem, že to projde. „Omlouvám se. Psala jsem to ve spěchu mezi návštěvami domova, ale *vím*, že u dalších zkoušek si povedu lépe.“

„Tak tedy...“ Na pár vteřin vypadá zamyšleně a poklepává nehtem o desku stolu. „Jelikož existují polehčující okolnosti, jsem si jistá, že se mi podaří školu přesvědčit, aby vám umožnila tento úkol přepracovat.“

„Opravdu?“ Srdce mi poskočí.

„Ano. Pokud to zvládnete a bude to odpovídat standardům vašich předchozích prací, pak vaši situaci můžeme probrat znovu, až budeme mít výsledky vašich zkoušek. Snad poté budete moci pokračovat ve studiu podle plánu.“ Její úsměv je zpátky. „A mimochodem, není třeba se vracet ke stejné esaji. Jak víte, tématem zadáním bylo, jak psychologové pomáhají sportovcům k nejlepším výkonům se zaměřením na jeden sport. Zvolila jste tenis, ale přijde mi, že sjezdová cyklistika by vám seděla více. Možná byste mohla napsat o svých vlastních zkušenostech.“

„Mých zkušenostech...?“ Zopakuju mdle a srdce se mi propadne až do žaludku. Mohlo mě napadnout, že když dr. Meyerové povím o své nehodě, jednou se mi to vymstí. Tak zoufale jsem se snažila dostat na tento obor, že jsem se *přiměla* o tom mluvit, o druhé nejhorší věci, která se mi kdy stala. Dalších dvacet minut jsem pak zvracela na záchodě. Vyšlo to – vzali mě –, ale znamená to, že vědí, kdo jsem byla předtím.

Je tady jenom jeden problém: Už nikdy víc nechci o horské cyklistice přemýšlet, natož o ní psát.

Dostatečně si uvědomuju, že je to z psychologického hlediska nezdravý přístup. Ale zároveň nejsem připravená s tím nic dělat.

„Věc se má tak...“ spustím. „Nikdy jsem sportovního psychologa neměla.“

„To vám ale nebrání, abyste například mohla napsat o potenciálních výhodách psychologie ve sportu obecně, nebo jak by vám pomohla, pokud byste ve sportovní kariéře pokračovala...“

„Zní to zajímavě...“ Sepnu prsty a odkašlu si. „Ale jestli vám to nevadí, ráda bych přepracovala svou původní esej.“

„Samozřejmě. To je také přijatelné.“ Souhlasí, přesto se jí oči tázavě zalesknou a já se chci zase vrhnout ke dveřím. „V tom případě si vezměte nějaký čas na rozmyšlenou, zvažte ve zbytku měsíce, co by vám sedělo, a pak mi dejte vědět, jak jste se rozhodla. Víte co? Dejte si čas až do půlky července, jelikož jsem na dovolené. Administrativu vyřeším.“

„To je skvělé. Opravdu si toho vážím.“ Zvednu se a s úlevou poodstoupím ke dveřím. „Děkuju, paní doktorko. Užijte si prázdniny.“

„Užiju. A Maisie...?“ Vypadá, že chce říct něco důležitého, ale nakonec zavrtí hlavou. „Opatrujte se.“

Z její kanceláře, budovy, univerzitních pozemků a přes park až domů v podstatě utíkám, obklopená mlhou sebelítosti a trápení. Způsobí to jakákoli zmínka o mé kariéře ve sjezdové cyklistice – vtáhne mě do propasti deprese tak hluboké, že vyškrábat se ven se jeví jako nadlidský výkon. Táta se bál, že studium sportovní psychologie mi to bude pořád připomínat. Stejně jako že život ve městě jako Cambridge, kde snad

polovina obyvatelstva jezdí na kole, je trochu masochismus. Ale já si chtěla udržet *nějaké* propojení se sportem. Ten pocit usilování o dosažení cíle, testování sebe a svých možností, jsem vždycky zbožňovala, a jelikož já sama se už nedokážu přimět závodit, chci místo toho pomoci ostatním k dosažení jejich snů. Takže když pak zvítězí, bude to zčásti i moje výhra, zprostředkované vítězství – maximum toho, co zvládnou. Dokud ode mě nikdo nečeká, že budu mluvit o své minulosti, nebo že si dokonce sednu na kolo.

„Jak to šlo?“ zavolá na mě Ava z kuchyně/obývacího/jídelny, když produpu dveřmi našeho prvopodlažního bytu. Seznámily jsme se jako sousedky v prvním na koleji a tak jsme si sedly, že jsme se rozhodly si ve druhém pronajmout něco svého. Byt patří Avinu bratranci, učiteli fyziky na Girtonu, který se loni v létě nastěhoval ke svému příteli a s námi se dohodl na levném nájmu. Je to lepší, než co si ve skutečnosti můžeme dovolit, což znamená, že na léto nemusíme jezdit domů a můžeme zůstat v Cambridge.

„Na stupnici od jedné do desíti? Minus milion.“ Mrsknu blejzr na židli a sesunu se vedle ní na naše starobylé, od čaje flekaté kanape. „Vůbec to nebyl pohovor. Chtěla se mnou probrat moje známky a navrhla, abych si zopakovala ročník.“

„Cože?“

Usměju se nad její pobouřenou reakcí. „Mělo by to být v pohodě. Jen musím předělat jeden úkol a projít u zkoušek.“

Mělo by... Kousnu se do rtu a jímá mě znepokojení, protože co když jsem si to o zkouškách taky jen namlouvala?

„Uf! V tom případě se nemáš čeho obávat. Tvrdě jsi dřela a rozhodně uspěješ.“ Ava mi do klína vrazí mísu. „Na, nasnídej se.“

Podívám se do mísy a pak zmateně zase na ni. „Popcorn?“

„Jo. Kukuřice. Jako lupínky. Každopádně jen abys byla v ob-
raze, vážně musíme zajít nakoupit.“ Položí mi hlavu na rameno
a já si naberu hrst popcornu. „To s tím pohovorem mě mrzí.“

„Mě mrzí včerejší večer.“

„Nemusí. Pracovat s Khloe byla noční můra. Stejně jsem
chtěla brzo skončit.“

„Jakože ,až ti začne stáží‘ brzo?“

Ava zvedne hlavu a s výrazem, který vypadá provinile i nad-
šeně zároveň, popadne z konferenčního stolku telefon. Jelikož
je nejchytřejší, nejorganizovanější a nejmotivovanější člověk,
co znám, získala na prázdniny placenou pozici stážistky v digi-
tálním marketingu v nějaké neuvěřitelně *in* vývojářské společ-
nosti, která tvoří závodní počítačové hry.

„To je v pohodě,“ ujistím ji. „Jen proto, že moje ráno bylo tra-
gické, neznamená, že ti to nepřeju. A pořád mám svoji práci
v Mydlence. Přes léto bych mohla dostat pár směn navíc.“ Po-
kusím se o úsměv, ale připadá mi tak strnulý a nepřesvědčivý, že
si do pusy musím nacpat další hrst popcornu, abych ho zakryla.
Prodej mýdla zrovna neodpovídá té nejlukrativnější akademické
kariéře rešeršisty, v níž jsem doufala.

„To si děláš prdel!“ zvolá Ava zničehonic.

„Co?“ Snažím se zjistit, co má na displeji.

„Giovanni Bauer! *Ten* Giovanni Bauer! Právě jsem dostala
zprávu od jeho PR týmu. Rád by vystoupil v mém podcastu!“
Doslova vibruje nadšením a zírá na svůj telefon, jako by se pro-
měnil ve valoun zlata.

„No páni.“ Když zaslechnu jeho jméno, tep mi poskočí. „Můžu
se podívat?“

Švihne hlavou mým směrem a vytřeští na mě zelené oči. „Prý
jsi mě doporučila.“

„Jo.“ Usměju se a skromně skloním hlavu. „Jo, doporučila.“

„*Kdy* jsi mluvila s Giovannim Bauerem?“

„Na večírku...“

„A *nic* jsi mi neřekla?“

„Chtěla jsem! Ale večer jsi byla tak rozčilená a ráno jsem měla hrozné nervy.“ Našpulím rty. „Ačkoli technicky vzato jsem ho požádala, aby se zeptal Letitie Haddonové, tudíž nechápu, proč se nabízí sám. To je trochu arogantní, nemyslíš?“

„Na to kašlu, je to Giovanni Bauer! Tohle je úžasné!“ Sevře mě v objetí tak pevném, až si připadám jako pískací hračka.

Objetí jí opětuju a na vteřinku se pozastavím nad tím, co se stalo s ženami v F1 a pozorností, kterou si zaslouží, ale vypadá tak šťastně, že jí to nechci kazit. Je tady však jeden drobný problémek, o kterém bych se měla zmínit...

„Avo?“

„Ano?“ Odtáhne se a zazubí se na mě.

„Jen abys to věděla, existuje možnost, že jsem se mu zmínila o tom, co jsi řekla... o tom, že si ničí šanci na titul.“

Její výraz ztuhne. „*Existuje možnost*, nebo jsi mu to řekla?“

„Řekla jsem mu to, ale jenom proto, že jsem nevěděla, kdo to je.“

„Jak?“ Vyskočí z gauče. „Jak je tohle možné?“

„Protože formuli 1 nesleduju!“

„Ale *já* jo! Kolikrát jsi tady seděla, když jsem se koukala na závody?“

„Nevím. Hodněkrát?“ Přihrčím se. „Vypadal povědomě, ale je tak sexy. Myslela jsem, že je to herec.“

„To ne. Ne, ne, ne.“ Přitiskne si dlaň na čelo. „*Prosím*, že jsi mu neřekla, jak jsem si o něm po Velké ceně Melbourne myslela, že je samolibý kretén?“

„Ne.“ Zavrtím hlavou, protože na tuhle část jsem naštěstí zapomněla. „Určitě ne, a pokud se ti uleví, sama jsem ze sebe udělala blbce. Přiznala jsem mu, že nepovažuji F1 za skutečný sport, protože používají motory.“

„A to si říkáš sportovní psycholožka?“ Zní zděšeně. „Ti jezdci musí být silní fyzicky i duševně. Musí se neustále rozhodovat ve zlomku sekundy, a to množství síly v oblasti trupu a krku, kterou potřebují k ovládnutí vozů, nemluvě o odolnosti a kardiovaskulární kondici, je neuvěřitelné. Z přetížení, které během závodu musí vydržet, by většina lidí odpadla. Jsou to několikanásobky jejich vlastní váhy. Vyrovná se tomu jedině let do vesmíru!“

„Tak jo, tak jo, chápu.“ Zvednu ruce na svoji obranu. „Je v podstatě stroj. Ale nejspíš se moc neurazil, protože ti mám vyřídit, že plánuje šampionát vyhrát.“

Spadne jí čelist. „Počkat. Takže ty jsi s ním vedla skutečný rozhovor, nejen pár zdvořilostních frází? Myslela jsem, že tě vyrazili za rozbité sklenice, ne za mluvení s hostem.“

„Vyrazili, ale ta nehoda se sklenicemi byla tak trochu jeho chyba, proto mě pozval, ať si s ním trochu popovídám.“

„Takže zatímco na mě Khloe v kuchyni ječela, tys klábosila s Giovannim Bauerem?“

„Jo. Omlouvám se. Ale odpouštíš mi, protože jsem se zmínila o tvém podcastu, že?“

Přimhouří na mě oči, ale pak se slituje. „Dobře. Ale jenom proto, že s ním v pondělí dělám rozhovor a ty jdeš se mnou.“

„Co prosím?“

„Hele!“ Vrazí mi před obličej telefon. „Ta pozvánka výslovně uvádí tebe. Jedenáct dopoledne, sídlo týmu Fraser. Je to jen dvacet minut odsud a nabídlí, že pro nás pošlou auto, nejspíš nějaký sporták.“ Zalapá po dechu. „Možná se Bauerovi líbíš!“